

La bandera espanyola a la tintoreria

Solsona, com bona part de pobles de la Catalunya central, viu instal·lada en l'imaginari independentista

[EL PAÍS - JOSEP CATÀ - BARCELONA - 18 SET 2017](#)

Una pancarta del referèndum a Solsona. CRISTÓBAL CASTRO

Ramon Llumà era un independentista convençut en els temps en què el separatisme era una minoria. Va ser el primer alcalde de Solsona (Solsonès) després de la dictadura, i va romandre en el càrrec durant 23 anys per Convergència i Unió. Rebel i, segons expliquen, “un home molt especial”, cada 11 de setembre, per la Diada, responia de la mateixa manera als guàrdies civils que li preguntaven on era la bandera espanyola que havia d'onejar al balcó de l'Ajuntament: “La tinc a la tintoreria”. Aquest gest, reivindicat ara pels veïns, s'emmarca en les profundes arrels que l'independentisme ha establert a Solsona i en la majoria dels pobles de la Catalunya central, on el referèndum de l'1 d'octubre es viu com un simple tràmit per aconseguir allò per al que ja estan preparats mentalment.

No sempre ha estat així. A l'Ajuntament de Solsona, una casa del segle XVI amb gruixudes parets de pedra on l'absència de la bandera espanyola és ara permanent, hi ha una exposició sobre Llumà, que va morir l'any passat. Al seu despatx, l'alcalde actual, David Rodríguez, d'Esquerra Republicana de Catalunya, recorda el que li va dir el primer alcalde independentista fa uns anys: “Em va dir ‘no t'equivoquis, Solsona no és independentista”.

EL PAÍS

En aquest municipi de gairebé 9.000 habitants ha regnat sempre el catalanisme, però, segons Rodríguez, tenia menys pes que el caràcter conservador i tradicional que li conferia el bisbat de Solsona: “A la gent li feia por l'independentisme; ara, amb tot el que està passant, estan canviant d'opinió”.

El pas a l'independentisme es va veure reflectit en les últimes eleccions municipals: tots els grups al ple ho són (ERC, CiU i la CUP), menys una regidora, del PSC, que no obstant això, segons l'alcalde, “entén que la gent hauria de votar”. Rodríguez és un dels més de 700 alcaldes que van signar l'adhesió a la convocatòria del referèndum de l'1 d'octubre suspès pel Tribunal Constitucional i està citat a declarar: “Obrirem els col·legis peti qui peti”.

Solsona, plena d'estelades als balcons, està poblada per uns veïns que donen per fet no només que es farà l'1-O, sinó que a partir d'aquí vindrà la independència. La pluja ha aigualit el mercat setmanal, però en una parada de verdures Anna Maria Espelt, de 50 anys, conversa amb Mateu Roure, de 53. “És clar que anirem a votar. I saps què? La policia no podrà fer res contra això, perquè serem molts”, assegura l'Anna Maria. “La nostra virtut és que mai hi ha hagut cap problema, cap insult”, respon el Mateu, que es queda un moment rumiant: “Bé, els de la CUP de vegades es passen tres pobles”.

Uns carrers més avall, Joan Bardés ven fuets i llonganisses en una parada del mercat. “Està tot molt espatllat”, afirma sobre les relacions entre Catalunya i Espanya: “Com a mínim hauríem de conservar una mica d'amistat”.

Al poble és molt difícil trobar algú no independentista i, si s'aconsegueix, és difícil recollir la seva opinió. Els del sí, en canvi, estan pletòrics. És el cas de Núria Casserras, la Nuri de ca la Carme, una centenària botiga de roba. Ella té 87 anys, és membre de l'Assemblea Nacional Catalana i ha anat a totes les manifestacions. Més enllà del que pugui passar l'1 d'octubre, que no li fa cap por, la Núria tampoc està inquieta sobre el futur: “Si som un altre país tindrem més diners, i jo confio molt en el president i en la Generalitat”.

Aquesta veterana independentista recorda que Solsona i els altres pobles de la zona es van posicionar a favor del sí ja fa molt de temps, i per a ella és molt important que els capellans del bisbat també s'hi hagin mostrat a favor. “Mira, aquí des de fa molt que volem ser un país diferent: els meus pares ja eren independentistes, jo ho soc molt, i el meu fill encara més, és una cosa que es contagia”, conclou amb un somriure d'orella a orella.